

Hvordan skal vi håndtere den "MAD-ness", der dominerer den vestlige tankegang?

Tirsdag den 23. september indledes den højtstående generelle debat på den 80. samling i FN's Generalforsamling i New York City. Et af de presserende spørgsmål, der vil blive taget op – hvis ikke *det* dominerende spørgsmål på hele samlingen – vil være det igangværende folkemord, der begås mod 2 millioner palæstinensere i Gaza og i stigende grad også på Vestbredden. Som det er tradition, vil åbningstalen i FN blive holdt af Brasilien, og ved denne lejlighed vil præsident Luiz Inácio Lula da Silva kraftigt fordømme dette folkemord. Faktisk har hans regering netop indgivet formelle dokumenter, der tilslutter sig den sydafrikanske sag, der blev indbragt for Den Internationale Domstol sidste år, og fordømmer Israel for folkemord i Gaza.

I dagene op til FN-sessionen sluttede lande som Portugal og endda Canada, Australien og Storbritannien sig til de mere end 150 lande, der allerede anerkender den palæstinensiske stat. En rasende israelsk premierminister Benjamin Netanyahu reagerede på nyheden med en skræmmende udtalelse: »Det vil ikke ske,« sagde han. »Der vil ikke blive oprettet en palæstinensisk stat vest for Jordan-floden.« Hans regering har allerede givet IDF ordre til at jævne Gaza City med jorden, inklusive de næsten en halv million indbyggere, der ikke har været i stand til at flygte. Netanyahu tilføjede: »Svaret på det nylige forsøg på at påtvinge os en terroriststat i hjertet af vores land vil blive givet, når jeg vender tilbage fra USA,« sagde Netanyahu, der senere på ugen skal rejse til USA for at tale i FN, inden han mødes med den amerikanske præsident Donald Trump. »Vent.«

Hvor kommer Netanyahus arrogante *chutzpah* fra? For mindre end

to uger siden gennemførte Israel et luftangreb mod Hamas-mål i Qatar, som har fungeret som ramme for de igangværende forhandlinger, i total strid med international lovgivning – med åbenlys støtte fra Washington. Som svar herpå bekendtgjorde Saudi-Arabien og Pakistan den 17. september en gensidig forsvarsaftale, som de facto udvider Pakistans atomvåbenparaply til også at omfatte Saudi-Arabien og sandsynligvis også andre arabiske nationer i regionen.

Dette markerer en tektonisk forandring i den regionale og globale strategiske situation. Man har nået til et punkt, hvor et stigende antal nationer føler, at de er blevet drevet ind i et hjørne, hvor de trues af udryddelse, og at den eneste måde, de kan forsvare sig mod et atombevæbnet Israel eller andre nationer styret af galninge, er ved at true med et atomangreb.

Dette er doktrinen om gensidigt garanteret ødelæggelse (mutually assured destruction – MAD –*red.*) om rå atomterror, som Lyndon LaRouche kæmpede så hårdt for at erstatte med sit forslag om et strategisk forsvarsinitiativ (Strategic Defense Initiative – SDI), der var udformet til at gøre atomvåben teknologisk forældede. LaRouches SDI, eller strålevåbenforslag, var baseret på videnskabeligt samarbejde mellem USA og Sovjetunionen om at skabe en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der skulle sikre alle nationers udvikling og sikkerhed. I stedet er relationerne mellem nationerne, med den globale finansielle krise, der har kastet verden ud i krig og kaos, sunket ned i dybet af jungleloven og ren MAD-ness.

Lyndon LaRouche forklarede de socio-politiske rødder til MAD-doktrinen i en artikel fra 22. december 1982 med overskriften »Et svar til sovjetiske kritikere: Hvorfor et »våbenkapløb« med strålevåben er nødvendigt«, skrevet blot tre måneder før præsident Ronald Reagan vedtog LaRouches SDI-politik i en landsdækkende tv-tale den 23. marts 1983:

»De politisk kulturelle chok, som missilkrisen i oktober 1962

og mordet på præsident John F. Kennedy i 1963 medførte, skabte politiske og psykologiske betingelser, både i USA og på verdensplan, hvor skræmte institutioner var tilbøjelige til at tolerere indførelsen af en strategisk doktrin kaldet gensidigt garanteret ødelæggelse (MAD).«

Den opmærksomme læser vil bemærke parallellerne til den »spændingsstrategi«, der udløses i dag, og den kombination af frygt og psykologisk medgørlighed, den er udformet til at frembringe i udsatte målgrupper.

»MAD har tendens til at blive et redskab til atomar afpresning,« uddybede LaRouche, "og en kilde til opmuntring til vanvittige grader af irrationalitet i relationerne mellem stater. Regeringer, der er tilbøjelige til at være irrationelle, tror, at de er fri for at tage hensyn til de praktiske konsekvenser af deres politik. Det er dyrkelsen af denne »frihed« fra forpligtelsen til at afveje politik mod dets konsekvenser, der er nøglen til den voksende fare for atomar holocaust under de nuværende omstændigheder."

LaRouche fortsatte med at foreslå den politiske modgift mod både MAD-galskaben på det strategiske plan og vanviddet i den underliggende økonomiske politik i det døende transatlantiske system – et politisk forslag om videnskabeligt og økonomisk samarbejde mellem nationerne, som er lige så relevant i dag som for 43 år siden:

Den dybere, langsigtede betydning af at søsætte et program for udvikling af strålevåben er genoplivningen af en kraftig teknologisk optimisme og dermed en genoprettelse af rationalismens overherredømme blandt nationernes folk og regeringer. Hvis vi iværksætter disse foranstaltninger, vil vi have befriet menneskeheden fra 1) atomart mareridt, 2) have angrebet effektivt det skræmmende problem med økonomisk depression og 3) have frigjort de omstændigheder i verdenshandelen, hvorved den teknologiske udvikling i udviklingslandene gennemføres, som den afdøde præsident

Franklin Roosevelt forestillede sig for arbejdet i efterkrigstiden. Ved at anvende avanceret teknologi til samtidig at løse flere af de vigtigste problemer, der undertrykker og skræmmer menneskeheden, vil vi have handlet mest effektivt for at fremme en hurtig omfavnelse af teknologisk optimisme og rationalitet blandt befolkningerne og regeringerne i nationerne.

LaRouche konkluderede: »Så den klare teknologiske løsning på problemet med atomare arsenaler falder sammen med de uundværlige foranstaltninger inden for kulturel manøvreren, der er nødvendige for at angribe og fjerne årsagerne til den voksende krigsfare.«

Credit: UN Photo/Laura Jarriel